

280. Til Vaaben, Brødre! tag Bøssen fat.

(Vort Maal.)

Moderato.

E. Horneman.

mf

1. Til Vaa-ben, Brødre! tag Bøs-sen fat, vor Ba-ne ved vi, vort Maal er sat, og

Maa-let er Dan-marks Frel-se, og Maa-let er Dan-marks Frel-se.

2. Vort Blik er skarpt og vor Retning god,
Vor Haand er fast, vi har Kraft og Mod,
: Og Maalet er Danmarks Frelse. :|

3. Hvad før blev øvet af Frygt og Tvang,
Det nu vi øve af Lyst og Trang,
: Og Maalet er Danmarks Frelse. :|

4. Hvad før blev gjort under Trældoms Gys,
Vi glade gjøre i Friheds Lys,
: Og Maalet er Danmarks Frelse. :|

5. Og glade vil vi i Kampen gaa
For Ære, Frihed og Liv at slaa,
: Og Maalet er Danmarks Frelse. :|

6. Og Gud vil give os Sejer igjen,
Naar Alle sigte til Maalet hen,
: Og Maalet er Danmarks Frelse. :|

Mads Hansen.

281. To Engle smaa os følge, hvor vi gaa.

(Menneskets Engle.)

Andante.

C. J. Hansen.

mf

1. To Eng - le smaa os føl-ge hvor vi gaa: u - syn - lig de paa

vo - re Skuldre hvi - - - le. Ved høj - re Kind den

e - ne tit - ter ind i Sjæl og Ø - je, naar vi kjær ligt smi - le.

2. Hver ærlig Id
 Han skriver op med Flid;
 Hver Tanke, from og god, han tro bevarer.
 Hvert Palmeblad
 Han straks forseglér glad.
 Hver Midnat han til Allah med den farer.
3. Med strenge Flid
 Paa hver uærlig Id
 Og paa hver ufrom Tanke ser den anden.
 Ved venstre Kind
 Han ser i Øjet ind
 Og læser Brødens dunkle Skrift paa Panden.
4. Hvad Ondt han saa,
 Han straks opskrive maa,
 Dog tøver han en Stund med Seglets Gjemme.
 Raab til din Gud!
 Og Englen sletter ud,
 Hvad angerfuld du bad din Gud forglemme.
5. Men vender du
 Før Midnat ej din Hu,
 Og Angerstaaren ej dit Øje væder,
 Dit Syndebrev
 Forseglér han, der skrev;
 Men Englen paa din højre Skulder græder.
 B. S. Ingemann.

282. Trætter dig Livets Strøm.

Allegretto vivace.

(Livsglæde.)

Fr. Kuhlau.

1. Træt-ter dig Li - vets Strøm, vaagn da fra Døs og Drøm, ho - rer du Prop - per - ne

knal - de? se, som vel - sig - net Regn o - ver en sol - brændt Egn

per - len - de Dugdraa - ber fal - de, per - len - de Dugdraa - ber fal - de.

2. Yndige Farvespil,
 Modnende Sommerild
 Straaler fra svulmende Ranker,
 Druernes Gud er stor,
 Rigt i hans Tempel bor
 I: Jubel og glimrende Tanker. :|
3. Drik, som du skal og bør,
 Klag, om du kan og tør,
 Saa over Jordlivets Trængsler;
 Sorgen gaar straks til Ro,
 Hjertet sig vugger jo
 I: Huldt i livsalige Længsler. :|
4. Ud fra sit stille Hjem
 Strømmer saa Sangen frem,
 Vaarfriske Blade og Blommer;
 Hver en Stund klar og ny,
 Ja under Rankens Ly
 I: Smiler en evig Skjærsommer. :|
5. Staa ej der stum, men tal:
 Er i en Jammerdal
 Saa dine Timer henfløjne?
 Her hvor os vinker sødt
 Himmelblaat, Rosenrødt -
 I: Læber og tindrende Øjne. :|

Chr. Winther.